

A woman with blonde hair is shown from the chest up, wearing a light purple, off-the-shoulder lace gown with long white gloves. She is looking down and to the left. The background is a soft, out-of-focus purple.

H
HQN™

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

KASEY
MICHAELS

*Kuidas
ahvatleda
hertsogit*

Kasey Michaels
How to Tempt a Duke
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2009 by Kathryn Seidick
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M01204010
ISBN 978-9949-12-864-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Rafael Daughtry läks sõtta vaese mehena, keda sugulased vaevu taluda suutsid, ning naasis kuus aastat hiljem Ashursti hertsogina. Rafe ei olnud valmis uhke mõisa juhtimiseks ega kohtumiseks lapsepõlvesõbra ja naabri, noore kaunitariga, keda ta kunagi Charlieks kutsus, kui tüdruk temal ja ta nõbudel sabas käis.

Rafe pidi õppima hertsogiks olemist ja Charlie aitas teda. Neiu pakus abi mehe kahe õe ohjeldamisel. Kaksikud polnud veel seltskonda astumiseks küpsed, aga ei olnud ka enam titad ega koolilapsed.

Ent Charlie ei rääkinud mehele oma salajasest südamevalust. Rafaeli äraolekul juhtunu sunnib neiu meest eemale tõrjuma ja tema puudutuse peale võpatama.

Rafe ja Charlie tõstatavad mitmeid küsimusi: kas me oleme sellised nagu siia ilma sünnime või vormib meid elu? Kas minevik määrab meie saatuse või suudab armastus ületada ka kõige keerulisemad takistused?

Kirjanikuna loon ma sellised tegelaskujud nagu Rafe ja Charlie, annan neile lahendamiseks mõned probleemid, viin nad siis kokku ja lasen neil siis üritada, hoides põialt õnneliku lõpu nimel, mida ma nii väga neile soovin. Arvan, et ka teie loodate sama.

Parimate soovidega
Kasey Michaels

*Minu uuele toimetajale,
übele ja ainsale Margo Lipschultzile,
kel on pühaku kannatus!*

Proloog

Pariis oli hakanud kaotama oma paljukiidetud võlu. Kui kaua olid nad kõik rääkinud päevast, mil saavutavad võidu Bonaparte'i üle ja marsivad võidukalt sellesse uhkesse linna? Kui Hispaania muda kleepus nende saabaste külge, kui toidumoon ei jõudnud kohale, kui nad olid kindlad, et tühi kõht on juba selgroo küljes kinni, muutis Pariisi toredustest lobisemine nende meeolelu rõõmsamaks.

Ent pärast viit külma päeva paduvihmas olid kõigi mõtted pöördunud sellele, kui kiiresti Wellington väed tagasi koju Inglismaale kutsub.

Eks seal sajab ka, aga see oleks vähemalt vana hea Inglismaa vihm.

Mõistagi ei oleks kaptenid Rafael Daughtry ja Swain Fitzgerald laevadele minevate ning Doveri ja teiste Inglismaa sadamate poole suunduvate meeste seas. Nemad olid selsamal päeval teada saanud, et nende ülesandeks koos kaaslastega on mõne nädala pärast saata Bonaparte tolle uude impeeriumisse Elba saarel.

Fitz oli öelnud Rafe'ile, et nad peaksid rahul olema, sest osalevad ajaloolises sündmuses, erakordses seikluses, millest jutustamisega kunagi lapselapsi põlvel hüpitades kostitada.

Lapselapsi? Selle peale kissitas Rafe oma läbitungiva pilguga pruune silmi ja käskis sõbral kähku otsida mõni koht, kus nad mõlemad hea õnne korral nina tublisti täis saaksid tõmmata.

Nüüd värises Rafe oma niiskes mundris ja nihutas tooli lähemale hädisele leegile, mis põles Fitz'i valitud kõrtsi koldes. Ta tõmbas käega läbi pikaks kasvanud, ise lühemaks kärbitud mustade juuste ning tundis neis rasu ja liiva, mida ta ilmselt mitte kunagi välja pesta ei suuda, ning hõõrus siis habemetüükas lõuga. Ta peab kusagilt leidma uue žileti enne, kui järgmisel hommikul peastaapi läheb, ja puhta särgi. *Kuivast* särgist piisaks ka.

“Vaata aga vaata,” tähendas Fitz muiates. “Kükitad tule ääres nagu mõni vanatüdruk, kes pole kunagi sooja voodit tundnud. Kas soovite õlgadele tekki, kulla preili Daughtry?”

“Sõida seenele, Fitz,” porises Rafe, surudes maha järjekordse külmavärina. Vahel polnud ta kindel, kas ta üldse kunagi enam sooja saab. “Kus on see hea õlu, millest sa rääkisid?”

“Viimastel aastatel kraavides magama harjunud mehe kohta hädaldad sa kuidagi liiga palju. Ja põrgusse õlu – kus on innukad preilnad?” Fitz ajas end püsti ja haaras kinni kõrtsmikust, kes parasjagu nende lauast möödus. “*Parle vous* inglise keelt, mosenjäär?”

Paks rasvaste juustega kõrtsmik pööritas silmi, vuristades samal ajal midagi prantsuse keeles, mis pani Rafe'i pihku itsitama, eriti selle peale, kui mees võrdles Fitz'i hüiglasliku karvase prussakaga.

“Palun kaks kannu teie parimat õlut, kõrtsmik, ja midagi sooja teie köögist hamba alla,” segas Rafe kiiresti veatus prantsuse

keeles vahele ja viskas mehele mündi. Too kummardas baarileti juurde tagasi minnes.

“Neetud konnasööjad. Nad vist ei tea, et me võitsime neid, on nii, Rafe?”

“Teavad väga hästi ja vihkavad meid selle eest. Meid päästab praegu vaid see, et enamik pariislasi süüdistab selle supi sisse satumises Bonaparte’i. Pidime tema elupaiga ümber täna rohkem valvureid välja panema, et teda kunagiste truude alamate eest kaitsta. Vahel mõtlen ma, et peaksime eemale hoidma ja ta nende kätte andma. Tuhandest relvastatud ja mundris mehest koosnev isiklik eskort? Nad nimetavad teda Elba veriseks keisriks. Kas me selle eest võitlesimegi, Fitz?”

“Olen nõus, et paistab, nagu me poputaksime seda väikest selli. Kaua meie sinuga teda valvama peame? Ega ma Dublinisse nii väga tagasi kiirusta. Pariisis on küll praegu külm ja märg, aga Dublinis pole pooltki nii palju innukaid naisolendeid.”

“Ainult sellepärast, et kõik Dublini naised teavad sind ja oskavad sinust eemale hoida.”

“Tõsi ta on,” sõnas Fitz korralikult kärbitud habet sügades, rohelistes silmad säravas. “Kena põrguline nagu ma olen, niisugune kohalikke preiliseid lausa loogu. Vasta nüüd palun mu küsimusele.”

Rafe rüüpas kannust pika sõõmu. Samal ajal pani ettekandja lauale kaks aurava hautisega kaussi ja pilgutatas talle enne lahku mist silma. Naise kena ümar tagumik oli provotseerivalt kutsuv, ent Rafe tundis kummalist soovi keelduda. Aga kui ta korralikult maksaks, peseks naine ehk tema särgi puhtaks, kuni ta ise veidi tukastab.

“Kui kaua? Kuus kuud või kauem, kui meile antud käsku uskuda,” vastas Rafe, võttis laigulise puulusika ja sonkis hautist,

teades, et peaks süües silmad sulgema ega tohiks endalt küsida, mis lihaga tegu. “Loodetavasti tekib mul võimalus temaga rääkida.”

Fitz vaatas teda imestunult. “Boneyga? Miks sa ometi midagi säärast teha tahaksid?”

Rafe pani käed enda ümber, üritades sooja saada, ning asus seejärel hautise kallale. “Ma ei tea, miks ma seda sulle räägin, kuna sa viskad minu kulul ainult nalja, aga ma olen mõelnud sõjast raamatu kirjutamisele. Sa ju taipad, Fitz, et kõigi Wellingtoniga koos veedetud aastate jooksul ei kohtunud me kordagi lahinguväljal Bonaparte’iga isiklikult.”

“Minu arvates ei tahtnudki me seda. Nii et sa tahad saada uueks Byroniks?”

“Vaevalt. See tähendaks enda esitlemist kangelasena. Lihtsalt ajalugu, Fitz, mida keegi ei loe, isegi mitte need lapselapsed, keda sa mulle kaela määrida üritad. Igatahes oleme me jõuludeks tagasi Inglismaal, kui sa ikka võtad vastu minu kutse mõneks kuuks külla tulla.”

“Ikka võtan. Olen sinu kodust nii palju kuulnud, et tundub, nagu ma tunneksin seda juba. Aga ma tahaksin siiski kohtuda nende arvukate sugulastega, kes sul enda väitel on, ehkki ma pole kõigi nende aastate jooksul ühtegi nendelt sulle saadetud kirja näinud. Tõtt-öelda oled sa ka ise neile vaid harva mõne teate saatnud. Ja mis sinust üldse saab, Rafe?” jätkas Fitz süües. “Kas su hertsogist onu laseb sul sinu kujutletavas mõisas uuesti ohjad haarata?”

Rafe pani lusika käest, sest niigi kehv isu oli nüüd sootuks kadunud. “Ma pole kunagi ohje enda käes hoidnud, Fitz, ja sa tead seda. Ema abikaasad juhtisid meie mõisa, iga järgmine kehvemini kui eelmine. Vähemalt kuulasid nad mu ema ja keeldusid

Kuidas abutleda hertsogit

Tema Hiilguse pakkumistest mõni tema alluv mõisa juhtima panna.”

“Miks?”

“Sest minu onu oleks küll pakkunud abi, aga seejärel topelt tagasi võtnud. Lisaks vihkab mu ema hertsogit.”

“Aga mõis on sinu, eks? Sa lahkusid Inglismaalt noorukina, aga naased täisealisena.”

“Täiuslikus maailmas oleks see tõesti nii,” nentis Rafe ja hõõrus silmi, mis kippusid kinni vajuma, ehkki ta üritas neid lahti hoida. “Aga kuna Willowbrook pole kellegi teise pärandiosa, on kõik kuni minu kolmekümneaastaseks saamiseni mu ema kontrolli all.” Ta võttis taas õllekannu kätte. “Ja minu ema? Kas ta hoolitseb oma poja tulevase päranduse eest hästi? Ei. Ta abiellub jälle, Fitz. Vaat seda ta teeb.”

“Võib-olla tahaks ta siis abielluda kena iirlasega,” õrritas Fitz ja müksas Rafe'i ribidesse. “Laseksin sul rahumeeles mõisa juhtida, *poja*, kuni meie sinu emaga... Mida me teeksime, Rafe?”

“Ma ei taha selle peale mõeldagi. Pealegi, kui ma lahkusin, oli ta alles leinarüü seljast heitnud, nii et nüüd võib mul Willowbrookis juba uus kasuisa olla ja mu õed on antud hertsogi hoole alla, kuni leedi Helen punastavat pruuti mängib.”

“Ah jäta, nii hull see ka pole. Mäletatavasti sa rääkisid, et veetsid ise ka suure osa ajast hertsogi ja tema poegade seltsis, kuni ta sulle sõjaväkke koha ostis. Su onu on helde ja asi võiks hullem olla.”

“Seda korrutas ka Charlie. See väike plikakoletis ajas mind hulluks, aga ta rääkis õigust.”

Fitz põrnitses oma joogikannu. “Ei, ma ei saa veel purjus olla, siin on liiga palju õlut alles. Charlie? Ja siis ütled sa *plika*?”

Rafe naeratas, meenutades temast mitu aastat nooremat tüdrukutirtsu: pikk, kõhn, pikkade jalgade ja kätega, kes kõndis tema

kannul, nagu oleks ta rüütel läikivas raudrüüs. “Vabanda. Oleksin pidanud ütleva Charlotte. Charlotte Seavers. Tema isa maad tungivad kiiluna minu onu maade sisse. Rose Cottage ja seda ümbritsev maa-ala on ilmselt Tema Hiilguse jaoks suurem okas hinges kui Willowbrook.”

“Roosid, okkad. Selge see.”

Mingil teadmata põhjusel kerkis Rafe’i silme ette ammu unustatud mälu pilt. Ta oli õunapuuaias, varjas end koos nõbudega õppetundide eest, ja Charlie hüüdis teda ühe puu okste vahelt. Rafe ei teadnud, kuidas tüdruk seda teeb, aga too paistis alati teadvat, kus tema viibib ja sättis ka ennast alati sinnasamasse.

Vahel oli Rafe plika tähelepanust meelitatud ja vahel pahane. Tol päeval oli ta pahane ja selle väljanäitamiseks võttis ta ühe maha kukkunud õuna ning viskas selle ükskõikselt tüdruku suunas.

See oli olnud rumal tegu. Ta oleks võinud Charliele pihta saada. Ta oleks võinud tüdrukut niimoodi ehmatada, et too oleks puu otsast alla kukkunud ja viga saanud.

Ent see väike koletis püüdis õuna osavalt kinni ja lennutas tagasi poisi pihta.

Rafe’il oli silm kolm nädalat sinine.

“Rafe? Sa unistad jälle. Ma ütlesin äsja, et on ka hullemaid asju kui helde onu.”

Rafe raputas end, et lapsepõlvemälestusi tõrjuda, ja see liigutus pani veidral kombel pea veel rohkem valutama. “Tõsi ta on. Aga loodetavasti pole ma kahekümne kuue aastasena enam see poisike, kes ma olin üheksateistkümneseena. Ma olen küll tänulik, aga enam ei võta ma temalt almuseid vastu, Fitz. Ma ei saa oma õdesid kuidagi aidata. Olen tänulik selle eest, mida onu on nende ja minu heaks teinud, aga mul on aeg ise maailmas hakkama saada.”